

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **I. U.**, narozený X, X,
státní příslušník X,
naposledy bytem P.,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-3/LE-BA02-VL13-2020 ze dne 12. 2. 2020,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou. Vyšel přitom z toho, že X je považováno za bezpečnou zemi původu a žalobce tam neměl žádné potíže se státními orgány. Zemi opustil za účelem rekreace a v zahraničí pak zůstal kvůli práci. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobce spatřoval v hrozbě újmy ze strany třetích osob, neboť byl společně s kamarádem v minulosti účasten konfliktu a tento kamarád byl později utopen. Žalobci pak jeden muž vyhrožoval, což žalobce policii nehlásil. Podle žalovaného tím však nevyvrátil, že X je bezpečnou zemí původu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

a neprokázal, že mu státní orgány nemohou poskytnout ochranu před újmou ze strany soukromých osob.

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. Namítl, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav, nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem a právní závěry neodpovídají podkladům pro rozhodnutí. V řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je důkazní břemeno vychýleno ve prospěch žadatele, protože žadatel typicky nemá možnost obstarat si oficiální potvrzení o tvrzených skutečnostech. V případě pochybností tak je třeba rozhodnout ve prospěch žadatele. Žalobce uvedl konkrétní skutečnosti, pro které nelze X považovat za bezpečnou zemi původu, takže závěry žalovaného jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalovaný k žalobě sdělil, že žalobce neprokázal, že X vůči němu nelze pokládat za bezpečnou zemi původu. Svou vlast žalobce neopustil na základě azylově relevantního důvodu, ani se na jeho základě neobával návratu do ní. Závěry žalovaného mají jasnou oporu ve zjištěních o situaci v X a žalobce nepochybně nevyužil ochrany státních orgánů X.
4. Žaloba není důvodná.
5. Žalobce správně uvedl, že důkazní břemeno (resp. povinnost vedení důkazu, důkazní standard a objektivní důkazní břemeno) je obecně v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu upraveno ve prospěch žadatele (v podrobnostech srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008, č. 1749/2009 Sb. NSS). To ovšem není pro posouzení věci podstatné.
6. Na žadatele o mezinárodní ochranu před státem považovaným za bezpečnou zemí původu jsou totiž kladeny vyšší nároky: podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se musí prokazovat, že *v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze*. Důkaz o tom je úspěšně podán, jestliže z něj plyne, že žadateli hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 66/2008-70). Lze z toho dovodit i závěr o procesní odpovědnosti za to, že tyto rozhodné skutečnosti zůstanou ve sporu neprokázány (tzn. pravidlo o objektivním důkazním břemenu): žalobce neuspěje, pokud nepodá důkaz o tom, že v jeho případě nejde o bezpečnou zemi původu.
7. (Soud se nezabýval rozdílem mezi zněním § 16 odst. 2 zákona o azylu, který vyžaduje *prokázání*, že stát nelze považovat za bezpečnou zemi původu, a zněním čl. 36 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, podle níž postačí *předložit závažné důvody*, což se *prima facie* jeví jako nižší míra důkazu; srov. i recitály 40 a 42 k této směrnici. S ohledem na obecnou povahu tvrzení žalobce v řízení před žalovaným a obecnou povahu žalobních námitek by to pro posouzení věci totiž nic nepřineslo. Stejně tak se soud nezabýval tím, zda procesní odpovědnost za prokazování nese výlučně žadatel, nebo zda ji zčásti nese i žalovaný. V souzení věci totiž sám žalovaný skutkový stav ověřoval z informace o bezpečnostní a politické situaci).
8. Uvedeným požadavkům napadené rozhodnutí odpovídá. Žalobce v řízení netvrdil (a tudíž neprokazoval), že mu hrozí větší riziko vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Vzhledem k tomu, že hrozící újmu spatřoval v jednání třetích, soukromých osob, byl povinen obrátit se na příslušné X (policejní) orgány a využít všech dostupných prostředků jejich ochrany (srov. např. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 5/2003-51 ze dne 27. 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

2003). Z ničeho nevyplývalo, že by v případě žalobce nebylo možné považovat X vnitrostátní systém ochrany za účinný nebo nedostupný (srov. usnesení NSS č. j. 5 Azs 172/2018-28 ze dne 17. 1. 2019). Sám žalobce to ani netvrdil, přestože právě on má podle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokazovat, že X nelze považovat za bezpečnou zemi původu, tj. že existuje objektivní důvod, pro který nelze ochraně státu důvěřovat (srov. usnesení NSS č. j. 10 Azs 200/2018- 34 ze dne 25. 10. 2018).

9. Nad rámec závěrů žalovaného pak lze uvést, že skutková verze žalobce zachycená v protokolu o pohovoru z 24. 1. 2020 je krajně nedůvěryhodná. Žalobce nebyl schopen jakkoliv vysvětlit, proč v řízení o vyhoštění dne 29. 12. 2019 uvedl zcela protichůdná tvrzení, že v X nemá žádné problémy a že cestu do České republiky mu doporučili krajané kvůli výdělku.
10. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a jeho právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. června 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.